

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 30, št. 12
DECEMBER 2010

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ ADVENTNO VOŠČILO
- ⇒ PREDAVANJE ŠKOFA JAMNIKA
- ⇒ ROMANJE V ČAST GROZDETU
- ⇒ V SPOMIN JOŽICI ZUPAN

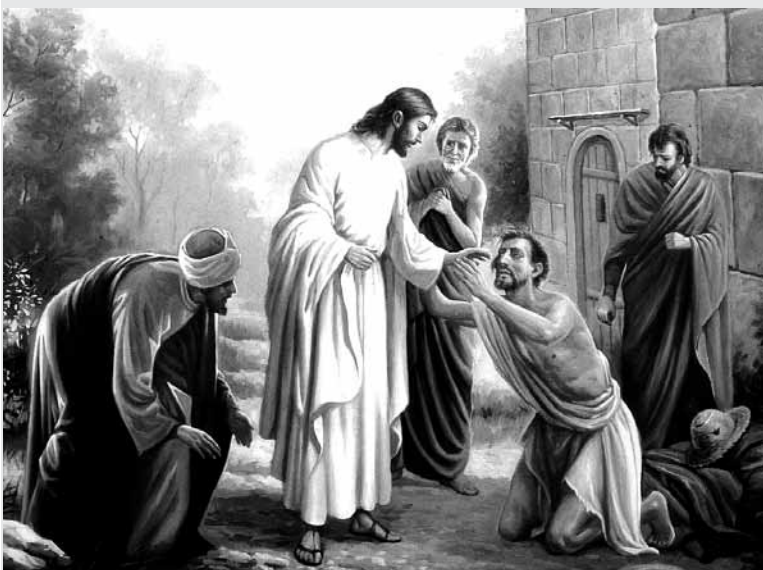
SPREOBRNITE SE IN VERUJTE EVANGELIJU – GOSPOD PRIHAJA

Veselimo se Gospoda, ki prihaja, da bo sodil zemljo. Prišel je prvič, prišel bo tudi drugič. Najprej prihaja po svojih oznanjalcih, kakor je prišel po oznanilu in klicu Janeza Krstnika, ki je klical: »**Spreobrnite se!**«

Danes je Janez Krstnik papež, škof v Ljubljani, župnik v Logatcu, pa nas mnogi ne poslušate in sledite svojim načrtom in svojim željam. Kakor je rečeno za Janeza Krstnika: glas vpijočega v puščavi; pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze, tako je tudi danes

Cerkev glas vpijočega v puščavi. Toda Cerkev oznanja veselo novico o Božji ljubezni, ki stori, da lahko moje in tvoje srce, ki je puščava, danes, v letošnjem adventu oživi in ozeleni.

Spreobrnite se pomeni odvrnite svoj pogled od minljivega sveta k tistemu, ki pri naša resnično življenje – h Kristusu. V tem adventnem času nas Cerkev ponovno kliče, da odpremo vrata Kristusu, po katerem v globini srca hrepeni vsak človek; ti in jaz, čeprav se tega niti ne zavedava. Sv. Avguštín pravi: »Nemirno

je naše srce, dokler se ne spočije v tebi.« Človek hlepi po užitkih tega sveta in ostaja prazen in žalosten, obremenjen z obiljem in razpršen preko vseh mogočih medijev, ki ga izčrpavajo in puščajo praznega, nezadovoljnega, nepotešenega, kar meri že na paniko in obup. Poleg vsega ga ogroža še smrt, pred katero bi rad zbežal, pa proti njej brezizhodno hiti in se ji približuje. Mnogi mi pogosto tožite, kako vas uničuje poročanje v medijih, ki stalno bruha le negativno zrežirane oddaje. Dobra, vesela novica zanje ni novica; novica mora biti šokantna, izzivalna, žaljiva ... Prav v to puščavo te dni ponovno stopa učlovečena Božja beseda Jezus Kristus, da bi nas krstil s Sv. Duhom in ognjem. Velnico ima v roki in počistil bo svoje mlatišče. Svoje žito bo spravil v kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem. Ta neugasljivi ogenj

je podoba pekla, ki na veke uporablja vse, kar se ni hotelo očistiti v Kristusovi ljubezni. On človeku, meni in tebi, nam vsem ponovno proži svojo roko, da bi nas rešil; smo pa svobodni. To roko lahko sprejmemo, lahko pa jo zavrnemo in izberemo pekel, kar je popolna egoistična osama, brez odnosa do drugega.

Apostol Pavel pravi: Bratje, čas je kratek. Kdor odpira vrata svojega srca Kristusu, varno čaka, kdaj pride njegov Gospod. Kako moreš ljubiti Kristusa, če se bojiš njegovega prihoda? Bratje in sestre, ali nas ni sram? Ljubimo ga, pa se bojimo, da pride. Ali ga res ljubimo? Mar ne ljubimo bolj svojih grehov? Sovražimo torej greh, ljubimo pa Njega, ki prihaja, da kaznuje grehe! Prišel bo, hočemo ali nočemo. Ni rečeno, da ne pride, če ga zdaj še ni. Prišel bo, ko ne veš. Če te bo našel pripravljene-

ga, nič ne škodi, če ne veš, kdaj pride, pravi sv. Avguštin.

Veselimo se Gospoda, ki prihaja. Prvič je prišel in drugič prihaja sodit zemljo. Veselo bo srečanje s tistimi, ki so mu ob prvem prihodu verjeli in ga sprejeli, kajti prihaja. To je naš božič in to je moj božič! Če bi se Kristus tisočkrat rodil in se ne bo rodil v mojem in tvojem srcu, se je za naju zastonj rodil. Zakramentalno in osebno prihaja prav v zakramentu spovedi in evharistije ter čaka na najin svobodni pristaneček, ki bo najino odprtost spremenil v novo rojstvo, rojstvo Boga v najinem srcu.

Veselo in globoko osebno srečanje s Kristusom, ki prihaja,

Vam za praznike želiva,

*župnik Janez
in duhovni
pomočnik Drago.*

PREDAVANJE LJUBLJANSKEGA POMOŽNEGA ŠKOFA, DR. ANTONA JAMNIKA V LOGATCU

Letos, ko praznujemo stoletnico ustanovitve župnije, je prav opozoriti na pismo, ki ga je spomladi leta 1909, v času nastajanja župnije, takratni ljubljanski škof Anton Bonaventura Jeglič poslal enemu od dolnjelogaških odbornikov. Med drugim mu takole zapiše: »Ravnokar sem sporočil g. župniku, da bom na velikonočni ponedeljek ob desetih jaz maševal in pridigoval pri vas v Spodnjem Logatcu. Povedal bom ljudem, kako je z župnijo in pa rad bi jih opozoril na nevarnost, ki preti Logačanom po svobodni misli.«

V Logatcu zopet pričakujemo obisk s škofije. V **četrtek, 2. decembra**, bo pri sveti maši ob 18. uri somaševal ljubljanski pomožni škof **dr. Anton Jamnik**, po sveti maši pa nam bo na predavanju v veliki veroučni učilnici spregovoril o isti stvari, svobodni misli sto let kasneje – liberalizmu.

Je to dobro ali slabo? Slabo, saj se v teh stotih letih svet ni spremenil in človeka mora vedno znova iskati beseda resnice, a kot da je ne sliši, kaj šele da bi jo poslušal. In dobro je, ker so med nami kljub temu vedno ljudje, ki zmorejo razbrati duha časa, opozarjati na njegove pasti in pokazati, kje in v čem usidrati človeka, vrednega življenja.

Srčno vabljeni!

Pismo, naslovljeno na enega od dolnjelogaških odbornikov za ustanovitve župnije, 8.4.1909.

Blagorodni gospod!

Ravnokar sem sporočil g. župniku, da bom na velikonočni ponedeljek ob desetih jaz maševal in pridigoval pri vas v Spodnjem Logatcu. Povedal bom ljudem, kako je z župnijo in pa rad bi jih opozoril na nevarnost, ki preti Logačanom po svobodni misli.

Izvolite to povedati g. županu. Pišem pa Vam, ker čujem, da se za ustanovitev župnije ravno Vi nekako najbolj trudite. Srčno pozdravljam. Z Bogom! Vesele praznike Vam in vsi Vaši družini!

Anton Bonaventura, škof

V Logatcu 8/4 1909

Blagorodni gospod!

Ravnokar sem sporočil g. župniku, da bom na velikonočni ponedeljek ob desetih jaz maševal in pridigoval pri vas v Spodnjem Logatcu.

Povedal bom ljudem, kako je z župnijo in pa rad bi jih opozoril na nevarnost, ki preti Logačanom po svobodni misli.

Izvolite to povedati g. županu. Pišem pa Vam, ker čujem, da se za ustanovitev župnije ravno Vi nekako najbolj trudite. Srčno pozdravljam. Z Bogom! Vesele praznike Vam in vsi Vaši družini!

ŠOLA ZA DRUŽINO

V četrtek, 28. 10. 2010, smo v okviru šole za družino imeli priložnost že drugič prisluhniti dr. Stanku Gerjolju.

Na drugem srečanju, ki ga je predavatelj naslovil **Iz kakšnega družinskega sistema izhajava in kakšnega oblikujeva**, smo najprej prisluhnili odlomku o Ezavu in Jakobu (1 Mz 25,19-34), ki sta zrcalo svojih staršev, Izaka in Rebeke.

V štiričlanski družini prihaja do novih,

drugačnih vzgojnih izzivov in vprašanj kot v družinah z enim samim otrokom. Sodobna družina z dvema otrokoma je postavljena pred izzive, ki zahtevajo veliko vzgojnih spretnosti, zlasti mnogo iskrenosti v medsebojnih odnosih. Pripovedi o Izaku in Rebeke oz. Ezavu in Jakobu odpirajo temeljna vzgojna vprašanja, ki izpostavljajo pomembnost življenja staršev, posebej njunega medsebojnega zakonskega oz. partner-

skega odnosa. Otroci namreč ne uresničujejo le besednih navodil, priporočil in »naukov«, ampak živijo tako kot starši.

Pri Izaku in Rebeke sta prepir in izmikanje sestavni del življenja, kar je veljajo tudi za njune starše, Abrahama in Saro. In kjer se prepirajo starši, je normalno, da se bodo prepirali tudi otroci, ki so slika starševskega medsebojnega odnosa. Če je odnos med

Družinski sistemi in vzgoja

- Abrahamova družina
- Izakova družina
- Jakobova družina
- Jožef iz Egipta

AVE, MARIA!
 OZIRAJ SE LJUBSKA MARIJA
 TEBI NA GLAS, AVE, AVE ...
 TI BELA OBLEKA OBRUJA TE
 DEŽNO ZNAČI LEPO, AVE, AVE ...
 V NEBO SE OZIRAJI TVOJE OČI
 SRCE HREPENI, AVE, AVE ...
 BREZMADEŽNO, MATI, JE TVOJ
 BLJE ZA NARODE VSE, AVE, AVE ...
 LJUDIJE ZAPUŠČENI TE PROSIM
 NAM SOLZNE OČI, AVE, AVE ...
 PO STEZI POKORNE NAS
 I PROBAMO V SVETO

partnerjema harmoničen, so oboji otroci »od obeh«, če pa je odnos konflikten, si starši po intuiciji izberejo enega otroka in krepijo svoj odnos z njim. Tako si Izak izbere Ezava, Rebeki pa je ostal Jakob. Oba, tako Izak kot Rebeka, medsebojne probleme rešujeta na ramenih otrok. Tako vsak izmed staršev komunicira s »svojim« otrokom, pri tem pa se izgublja partnerska komunikacija. V komunikaciji starša postajata vse manj mož in žena, otroka pa vse bolj sredstvo za poglobljanje zakonskih spletk in konfliktov. Partnerski odnosi postanejo krhki in nepomembni, medgeneracijski odnosi pa se krepijo in postajajo vse pomembnejši.

Zato je zelo pomembno sprotno in samostojno reševanje konfliktov med starši ter izražanje medsebojnega zaupanja, saj s tem največ storimo za sožitje in razumevanje med brati in sestrami. Otroci so namreč najbolj srečni takrat, ko

čutijo, da so srečni njihovi starši, in sicer ne le kot oče in mati, marveč kot mož in žena. V taki družini so tudi sami deležni brezpogojnega sprejemanja.

V življenju pride do različnih konfliktnih situacij, ki jih ne moremo sami razrešiti. V drugi generaciji konflikta ne moremo sprejeti, lahko ga le prenesemo na tretjo generacijo. Ta največ vložiti v reševanje konflikta, mu da novo podobo, reši pa ga lahko šele četrta generacija.

Ob prebiranju teh bibličnih besedil opazimo, da svetopisemske osebnosti odslikavajo tudi naše življenje, kjer v mnogih primerih prepoznamo lastne reakcije. Vsak izmed nas nosi v sebi Abrahama, ki veruje in pogumno odhaja v življenje, a tudi Abrahama, ki se v preizkušnji ustraši in zataji svojo ženo. V nas sta Abraham in Sara, ki igrata odnos. Izak je v nas takrat, ko neupravičeno izkoriščamo svoj položaj in moč, v nas

pa se oglašata tudi zvita in nikoli zadovoljna Rebeka. Navzoča sta tudi Ezav in Jakob. Vsak je včasih razvjen in išče koristi, drugič podjeten in delaven, pa tudi sposoben izsiljevati, varati in goljufati. Kot Jakob smo sposobni sprejemati posledice lastnih dejanj in se iz njih učiti. Lahko se prepoznamo tudi v Jožefu, kadar tožimo in se pritožujemo, sanjarimo o svoji veličini ali pa kadar smo sposobni globoko dojemati življenje; v njegovih bratih pa, kadar težko prenašamo konkurenco.

Vsi ti liki nas nagovarjajo in vzgajajo, da z Božjo pomočjo težave in konflikte rešujemo in se iz njih učimo.

Dr. Stanku Gerjolu pa lahko prisluhnete tudi na tretjem srečanju, ki bo 20. januarja 2011 ob 19. uri v veliki veroučni učilnici, ko bo govoril o stiskah in krizah ter kako iz njih. O teh vprašanih bomo razmišljali ob liku Mojzesa.

Špela Fortuna

ROMANJE ŽPS DOLNJI LOGATEC V ČAST LOJZETU GROZDETU

Foto: Simon Istenič

Že nekaj časa načrtovano romanje članov ŽPS, »starih« iz obdobja zadnjih štirih let in »novih« za obdobje 2010 do 2014, se je udeležilo na Martinovo nedeljo, 14. novembra. Takoj po 13. uri se je poln avtobus logaških sooblikovalcev župnijske dejavnosti odpeljal proti Dolenjski.

Prvi postanek na poti je bila gozdna grapa pri kraju Mirna na Dolenjskem, mesto, kjer so otroci ob nabiranju zvončkov 22. februarja 1943 našli Grozdetovo nezakopano truplo. Ležalo je ob potoku Verjaščica, kjer

danes stoji preprost križ, ob katerem so sveče in cvetje, kar priča o pogostem obiskovanju tega svetega mesta. Tam smo romarji postali, molili in zapeli vstajenjsko pesem z vero, da nas blaženi Grozde spremlja in prosi za naš slovenski narod.

Nato smo v razmišljanju in pod vtisom pripovedi o njegovi mučeniški smrti nadaljevali pot proti Šentrupertu, na pokopališče, kjer je blaženi pokopan. Ob njegovem grobu smo zapeli in zmolili litanije k blaženemu Alojziju Grozde-

tu. Nato smo se na pokopališču ustavili še pri grobu župnika Antona Jakoša, ki ima posebno vlogo v življenju našega duhovnega pomočnika Draga Žumra, ter ob grobu, kjer je na spomeniku zapisanih 360 imen domačinov, umorjenih med in po vojni. Nato smo se počasi odpravili proti domu. Med potjo smo se ustavili še v cerkvi sv. Mihaela v Grosupljem, kjer nam je župnik Janez Šket predstavil mozaik Marka Rupnika, ki prikazuje Kristusov sestop v »predpekel«, »Šeol«, kraljestvo smrti, da reši človeka.

Lepo, sončno nedeljsko popoldne se je prevesilo v večer. Domov smo prišli polni vtisov, predvsem pa opogumljeni z dejstvom, da nam iz tuzemskega kraljestva smrti lahko pomaga tudi blaženi Alojzij Grozde, ki je dan našemu narodu in vsakemu izmed nas in kot priprošnjik in zavetnik.

NeuMa

PRAZNOVANJE OBLETNIC POROK

Tudi to jesen smo se v nedeljo, 17. oktobra 2010, zbrali zakonski pari, ki praznujemo okroglo obletnico, vse do šestdesetih let skupnega življenja.

To je bila prava priložnost za hvaležno in veselo praznovanje, saj smo po Božji volji in milosti dočakali ta čas, ta skupni zakonski praznik.

Vabilo, ki smo ga zakoncji prejeli od organizacijskega odbora in g. župnika Janeza Kompareta, smo vzeli zares, saj smo kljub dežju prišli v lepem številu in z nageljnom v roki posedli pred oltar.

Vse: od slovesnega vhoda in samega darovanja svete maše, vodil jo je g. Janez Kompare, do mašnega blagoslova, je bila zahvala Gospodu za pred leti prejeti zakrament sv. zakona: da imamo možnost oblikovati in sodelovati pri načrtu Stvarnika.

V prošnjah smo zaupno prosili, naj

sv. Duh daje zakoncem moč, pogum in modrost, da bi zmogli premagovati zapeljive potrošniške ponudbe liberalnega sveta. Če sledimo taki ponudbi, zagotovo pozabimo na zapoved, ki pravi: »Kar je Bog združil, tega naj človek ne ločuje.« (Mt 19,6)

Zato se je potrebno veseliti praznovanja, da se znova zaveamo Božje ljubezni, da zastoj prejemamo darove življenja, odpuščanja, posvečenja in da Bog blagoslavlja delo zakoncev in družine. Težke življenjske poti sami ne zmoremo, zato se moramo neprestano izročati v varstvo in pomoč sv. Družine.

Ob polni mizi dobrot in kozarčku dobrega je stekel tudi pogovor med poznanimi ali manj znanimi zakoncji. Tako se je praznovanje končalo v skupnosti, nadaljevalo pa v družinskem krogu.

Hvaležni smo vsem vam, ki ste pripra-

vili slovesnost, organizacijskemu odboru v okviru Župnijskega pastoralnega sveta, g. župniku Janezu Kompare za vodenje sv. maše in vsebinsko bogato pridigo, sodelavcem in bralcem ter pevskega zboru.

Hvala vsem tistim, ki ste mize lepo in bogato pripravili, poskrbeli za dobro kapljico in prijetno razpoloženje, za pomoč in lep zaključek.

Hvala za lepo nedeljsko praznovanje. V imenu mnogih zakoncev zapisal

Tone R.

VSEM DAROVALCEM

Iskrena hvala za denarno, materialno in duhovno pomoč, ki smo je bili deležni od vas, župljanov, po nesreči ob poplavi. Hvala tudi vsem in vsakemu posebej za denarno pomoč v župniji. Naj vam vsemogočni Bog v obilju povrne dobroto, še posebna zahvala gre gospodu župniku Janezu. Hvala!

JOŽICI ZUPAN IN NEKEMU POSEBNEMU PRIJATELJSTVU V SPOMIN

Jožico (Jožefo) Zupan sem spoznala mrzlega novembrskega večera leta 2008, ko sva obe sodelovali na prireditvi Umetniki za Karitas v Logatcu. Jožica je bila upokojena profesorica slovenščine, varovanka Doma Marije in Marte. Presenetila in navdušila me je, ker je (na pamet) deklamirala Cankarjevo črtico. Po prireditvi sva poklepetali in predstavila sem ji tudi hčerko Nežo, ki je bila z mano. Iskrica nekega takrat še neslutenega prijateljstva se je prižgala.

Od takrat smo večkrat zavili k njej v Dom Marije in Marte – na daljši obisk in klepet ali samo za minuto, da jo pozdravimo! Otroci, posebno Neža, so se zelo navezali nanjo. Pa ne le zaradi drobnih, sladkih pozornosti, ki jim jih je rada stisnila v pest. Meni so izredno veliko pomenile njene misli, njen odnos, njeno veselje, njena široka razgledanost in njena vera, ki jo je izžarevala iz vsake besede, kretnje ... Vedno se je okrog nje zbiralo veliko otrok, vedno je bilo živo okrog

nje! Po maši so se otroci skoraj sprli, kdo jo bo peljal nazaj v Dom ... Kako prijeten občutek je bil to! Jožica je kot magnet privlačila otroke in odrasle. Včasih smo se dogovorili in jo odpeljali na igrišče, kjer so se otroci igrali, starejši pa naklepetali. Lepo je bilo v njeni družbi. Vedno!

Nekoč sem jo vprašala, če ima kakšno željo, da ji kaj prinesem od doma. In ta zlata, skromna duša je omenila, da bi rada še kdaj jedla v olupku kuhan krompir z malo soli, kot ga je jedla včasih. Neke nedelje, po kosilu, smo se odpravili k njej s še toplim krompirjem v olupkih in s kozarčkom soli. Tam je bila tudi njena prijateljica Marija. Kako se je razveselila tistih krompirjev! In s kakšnim užitek smo jih vsi lupili in jedli! In kako lepo popoldne smo preživeli skupaj! To je bilo z Božjo milostjo zapolnjeno popoldne!

Ko je Neža dobila svojo prvo violino v glasbeni šoli, jo je želela najprej pokazati Jožici. Zavili sva proti Domu Marije in Marte. Jožica

je sedela v svojem vozičku pred domom. Ko sva se približali, nama je povedala, da je ravno molila in rekla Bogu, da ji je dolgčas, ker nima nobenega obiska. In takrat se s hčerko prikaževa izza vogala. Ozrla se je v nebo in zašepetala: »Hvala, Bog, to si pa hitro 'zrihtal'!«

Koliko sladkih trenutkov bi še lahko opisala, koliko globokih besed ponovila, koliko prijetnih milosti še delila ... Samo Bog ve, kaj je meni, moji družini in predvsem Neži dala naša Jožica! Do zadnjega se je darovala, do zadnjega je bila z nami v molitvi!

Zadnje srečanje z Jožico septembra 2010 je bilo žalostno. Kot ponavadi smo po nedeljski maši peljali v Dom oskrbovance iz Doma Marije in Marte. Ker Jožice ni bilo pri maši, smo se dogovorili, da se dobimo pri njej v sobi. Ko sem prišla tja, je Neža s knjigo v roki tiho sedela na Jožičinem vozičku ob postelji, kjer je Jožica utrujena in bolna počivala. Videla sem,

da se Jožica ne počuti dobro. Spogledali sva se. Ko sem jo vprašala, če jo pustimo počivati, je s težavo pokimala. Pobožala sem jo in se tiho umaknila! Neža je razumela in šla z mano. Ko bi vedela, da je bilo to naše zadnje srečanje!

Po tem obisku se zaradi bolezni dva tedna nismo oglasili pri Jožici. In ko smo končno spet prišli na obisk, polni upanja, da je z njo bolje kot ob zadnjem obisku, smo izvedeli, da je v bolnišnici.

Takoj sem poklicala Jožičino nečakinjo Marijo Zupan, prijateljico, s katero skupaj prepevam, da mi pove, kako je z Jožico. Večkrat sva se slišali ali si kaj napisali in vedno bolj sem upala, da se z Jožico spet kmalu vidimo v Logatcu, ko me v službi najde sporočilo, da se je Jožica v četrtek zvečer, 21. 10. 2010, poslovila in odšla tja gor, med zvezde, k svojemu Bogu! Pretresena in prizadeta sem sprejela to novico, najtežje pa je bilo to povedati hčerki Neži!

Objeti sva jokali.

Draga Jožica, v nedeljo, 24. 10. 2010 smo se vsi odpeljali v Čemšenik, kjer smo se na tvojem pogrebu še zadnjič poslovili od tebe! Kot nevesta v belem si šla k svojemu Ženinu! Tako radi te imamo, tako te pogrešamo, a tako z gotovostjo se ti tudi priporočamo, da nas od zgoraj spremljaš! Verjamemo, da si pri Bogu! Počivaj v miru, draga Jožica.

Vida Trošt Vidic

BOGAT JE ČLOVEK, V KATEREM BOG PREBIVA

EN VELIK OBJEM usem, ki ste pomagali našim sostanovalcem, ki so imeli manj sreče od nas, ker ne prebivajo v zgornjih nadstropjih. Zahvaljujemo se vam, ker ste s svojimi prispevki dokazali, da niso sami v svoji težki preizkušnji. Vsaj malo ste jim omili njihovo stisko. Hvala tudi za to, ker ste nas, prišleke, toplo sprejeli v svojo sredino.

Naj vaša srca, dragi Karitasovi sodelavci, in vaše duše nikoli ne izgubijo luči ljubezni!

Hvaležna skupina iz Sončnega loga

Naj mi omenjeni ne zamerijo, ker sem za uvod v ta prispevek omenila njihovo zahvalo. Karitas smo mi vsi, ne samo nekaj sodelavcev, ki delamo na tem področju. To ste pokazali, ko ste odprli svoja srca in dlani ter dobrodušno darovali v puščico pri sveti maši. Zato ne bo nič narobe, če bomo vsi deležni tega zahvalnega pisma.

Dobili pa smo še eno pismo gospe, ki je prejela pomoč. Tudi ko so prihajali poplavljeni iskat pomoč, je bilo veliko zahval, pa tudi solze sreče in hvaležnosti.

Kaj to pove? Da smo dolžni drug drugemu pomagati s konkretno pomočjo v vsaki stiski; veliko pa pomeni tudi topla beseda, tolažba ter molitev.

Vsem prisrčna hvala in Bog povrni!

Župnik in sodelavci Karitas

SVETNIK MESECA – THOMAS BECKETT

Thomas Beckett je ekumenski svetnik, saj ga imata za svetnika tako katoliška kot anglikanska Cerkev. Živel je v 12. stoletju v Angliji. Zasedal je mesto canterburyjskega škofa, dokler ni bil leta 1170 zverinsko umorjen.

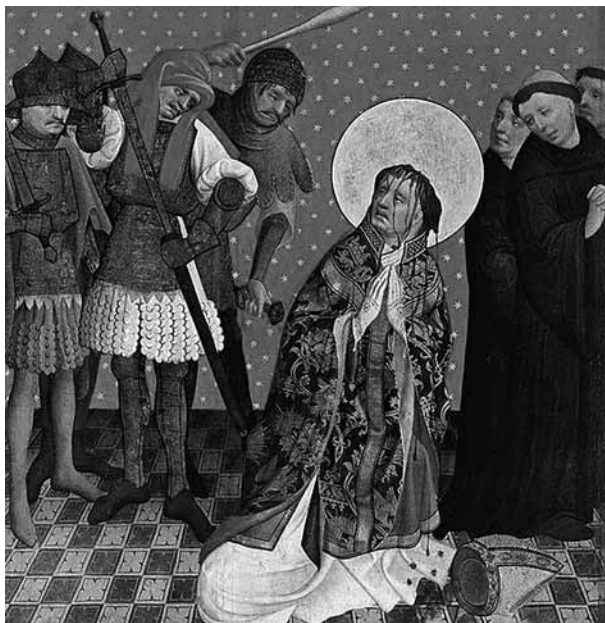
Thomas je zaradi svoje goreče privrženosti evangeliju kmalu postal kamen spotike za politiko. Skoraj ves čas svojega škofovskega službovanja ga je zaradi nepodkupljivosti in neprilagodljivosti »režimu« preganjal angleški kralj Henrik II. Ko je izobčil kronanje prestolonaslednika

Henrika (imenovanega Mladi kralj, »Henry the Young King«) in oba škofa, ki sta ga kronala, se je kralj razsrdil in vzkliknil: »Ali me ne bo nihče rešil tega neobrzdane farja?« Štirje vitezi so to razumeli kot ukaz za umor.

Eno od poročil o njegovi mučeniški smrti pravi takole: »Zloben vitez je nenadoma skočil nanj in mu odsekal vrh temena, ki je bilo z maziljenjem s sveto krizmo posvečeno Bogu. Nato je dobil še drugi udarec v glavo, vendar je še vedno stal trdno in nepremično. Po tretjem udarcu je

padel na kolena in komolce ter se daroval kot živa žrtev, rekoč s tihim glasom: »Zaradi Jezusovega imena in zaradi zaščite Cerkve sem pripravljen umreti.« Tretji vitez mu je brž zadal strašno rano, ko je tako klečal na tleh. Ob tem udarcu se mu je teme ločilo od glave tako, da so kri, bela od možganov, in možgani, nič manj rdeči od krvi, obarvali tla katedrale.«

Thomas Beckett je kmalu postal eden največjih in najbolj priljubljenih angleških svetnikov. K njegovega grobu so romale množice iz vse Evrope. Cerkev se ga spominja 29. decembra.

**Nova župnijska
knjiga**

**POD OBOKI
SVETEGA NIKOLAJA**

**bo odslej na voljo
vsako nedeljo po
obeh mašah.**

**Priporočen
prispevek zanjo
je 38 evrov.**

POTEPANJE PO SEVERNI AMERIKI –

Med mogočnimi vodami in prostranstvi žitnih polj (2. del)

Po povratku v Minnetonko, ime je indijansko in pomeni »mogočno vodo«, manjši kraj pri Minneapolisu, kjer smo živeli v času bivanja pri sorodnikih, smo se z očetom in mamo odpravili še na krajši, samostojni »road trip« po sosednjih državah. Najeli smo avto in se peljali proti prvemu cilju, agrarni lowi z nekaj več kot tremi milijoni prebivalcev, kjer so doma sorodniki po mami strani. To zvezno državo se drži vzdevek »srce Amerike«. Skoraj ves čas nas je spremljala mogočna reka Mississippi; na poti do lowe pa smo se peljali še čez Wisconsin, ki je za Kalifornijo drugi največji proizvajalec mleka in masla v vseh Združenih državah. Po približno osmih urah smo le prispeli na cilj: izrazito ravninsko deželo z neskončnimi žitnimi polji, ki jih prekinjajo samotne farme z ogromnimi silosi. Tudi sorodniki se ukvarjajo

s kmetijstvom, na posestvu namreč vzrejajo več kot 1000 prašičev.

Naslednji dan nas je pot vodila proti približno štiri ure oddaljenemu Chicagu. Najbolj me je skrbelo, kako se bom znašla v čikaškem prometu in če nam bo uspelo brez večjih zapletov priti do našega hostla. Vse je šlo kot po maslu in še isti dan smo se znašli med ogromnimi nebotičniki, se sprehodili po sodobnem Millennium parku, ki so ga zgradili v letu 2000; ker pa smo vsi ljubite-

lji likovne umetnosti, smo se odpravili tudi v Chicago Art Institute, drugo največjo galerijo v Združenih državah, takoj za newyorškim Metropolitan Museum of Art. Chicago slovi tudi po odličnih blues zasedbah in glasbenikih, zato smo se na predvečer odhoda odpravili v klub House ob Blues, kjer smo prisluhnili živi glasbi. Zadnji dan pa sem se povzpela še na najvišjo zgradbo v ZDA, 442 metrov visoki nebotičnik, Willis Tower.

(Konec.)
Saša Musec

KOLEDAR

DECEMBER

2010

- 1. december** – dekanjska konferenca, sv. maša ob 10. uri – somaševanje dekanijskih duhovnikov;
- 2. december** – četrtek, sv. maša ob 18. uri. *Vodiljo bo pomožni škof Anton Jamnik*, ki bo imel po sv. maši ob 19. uri predavanje: Pasti nebrzdanega liberalizma;
- 3. december** – prvi petek, obisk bolnikov na domu;
- 4. december** – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;
- 5. december** – **2. adventna nedelja**; ob 17. uri Miklavžev večer v Narodnem domu; ob 20. uri srečanje članov 1. zakonske skupine;
- 6. december** – farni zavetnik; po sv. maši srečanje članov Karitas in srečanje katehetov;
- 7. december** – ob 19. uri srečanje birmanskih voditeljev;
- 8. december** – praznik Brezmadežne, sv. maša ob 10. in 18. uri;
- 10. december** – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine in vaje za MePZ;
- 11. december** – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;
- 12. december** – **3. adventna nedelja**; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov 2. zakonske skupine;
- 13. december** – ob 19. uri srečanje članov ŽPS;
- 14. december** – ob 19. uri srečanje staršev in birmancev;
- 16. december** – sv. maša ob 18. uri, začetek božične devetdnevnic;
- 17. december** – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine; ob 19.30 vaje za MePZ;
- 18. december** – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;
- 19. december** – **4. adventna nedelja**, ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov 3. zakonske skupine;
- 20. december** – ob 20. uri priprava na sv. krst; 21. december – ob 19. uri srečanje birmancev in staršev;
- 24. december** – **SVETI VEČER** ob 19. uri božična sv. maša za družine in otroke;
- 25. december** – **BOŽIČ; sv. maša ob 24. uri (polnočnica)**, ob 8. in 10. uri. Pri vseh mašah bo darovanje za cerkev – OFER!
- 26. december** – **SV. ŠTEFAN**, prvi mučenec, sv. maša ob 8. in 10. uri; **DAN SAMOSTOJNOSTI** – državni praznik;
- 27. december** – **SV. JANEZ EVANGELIST**, apostol, župnikov godovni dan;
- 28. december** – Nedolžni otroci;
- 31. december** – **SILVESTROVO, 2. sveti večer**; sv. maša ob 24. uri (ob polnoči), ko se bomo zahvalili za preteklo leto in prosili blagoslova za leto, ki ga začenjamo